



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 213/2025
02.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Тодоровић, адвокат из ..., против туженог Електронског факултета у Нишу, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3260/2024 од 23.10.2024. године, у седници одржаној дана 02.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3260/2024 од 23.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3260/2024 од 23.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 419/2022 од 16.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужени обавезе да јој на име разлике у заради, за период од 02.03.2019. године до 02.03.2022. године, исплати укупно 1.084.608,12 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да тужени у корист тужиле, на име разлике у заради, уплати припадајуће доприносе надлежним фондовима ПИО за период од 02.03.2019. године до 02.03.2022. године, по стопи и основици која буде важила на дан уплате. Ставом трећим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка од 171.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3260/2024 од 23.10.2024. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију, не захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике у зараде тужиљи, а правноснажном пресудом је тужбени захтев одбијен. О овом праву тужиље, која је у утуженом периоду радила код туженог као стручни сарадник за научноистраживачки рад (и да јој је у складу са тиме обрачунавана и исплаћивана зарада према коефицијенту од 17,32 а у складу са закљученим уговором о раду од 07.07.2014. године), одлучено је уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене члана 104. Закона о раду, члана 6. став 1. тачка 6 Закона о високом образовању и члана 21. и 25. Правилника о организацији и систематизацији послова на Електронском факултету од 22.03.2018. године. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став, да чињеница да је тужиља на основу Одлуке Комисије за стицање научних звања при Министарству просвете, науке и технолошког развоја од 02.01.2017. године, самоиницијативно стекла звање научног сарадника (за које рано место је, одредбом члана 41. тачка 4 Уредбе о нормативима и стандардима услова рада универзитета и факултета за делатности које се финансирају из буџета, прописан коефицијент сложености рада од 25,65), не може по аутоматизму довести до промене коефицијента за обрачун и исплату зараде, без измене уговорених услова рада, а што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Из наведеног разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 02.03.2022. године, а поднеском од 29.03.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.084.608,12 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић